

Kristen Ashley

Zadnja želja

Magdalene: 1. knjiga

Prevod:

Mateja Malnar Štembal

Prvo poglavje

Najvarnejši kraj zame

»Prah si in v prah se povrneš.«

Ob teh besedah sem začutila, da se mi je začela nabirati slina v ustih. Oči sem skrivala za sončnimi očali in še pod velikim črnim klobukom. Od bleščeče krste, prekrite z mogočnim šopkom temno rdečih vrtnic, sem pogledala k častitemu, ki je stal ob njej.

Najraje bi vstala s stola, pograbila izgovorjene besede iz zraka in mu jih zatlačila po grlu navzdol.

Kar bi bilo neobičajno zame. Običajno nisem takšna.

Toda govoril je o babici.

O babici, moji babici. Katere telo je počivalo v krsti.

Res je sicer, da ni bila več ravno mlada. Glede na to, da je imela triindevetdeset let, sem vedela, da ne bo več dolgo med nami.

Kar pa še ne pomeni, da sem si to želela. Nikoli je nisem hotela izgubiti.

Poleg Henryja sem imela samo njo. Samo njo na celem svetu.

Prah si in v prah se povrneš.

Babica že ni bila prah.

Ob tej misli sem jih začutila in mi jih ni več uspelo ustaviti. Na srečo so se razlile tiho. Tako kot vedno. Tovrstna čustva sem nazadnje pokazala pred nekaj desetletji, potem pa si jih nisem več dovolila.

Pogledala sem nazaj proti krsti in kar čutila, kako mokrota polzi po licih izpod mojih sončnih očal. Čutila sem, da mi

kapljajo z brade, vendar nisem dvignila roke. Nisem hotela, da kdorkoli opazi moje solze, in zato nisem premaknila roke, da bi si jih obrisala.

Ob razmišljanju o tem sem začutila nekaj drugega. Čuden ščemeč občutek na svoji koži. Skozi sončna očala sem preletela množico ljudi ob krsti.

Pogled se je ustavil, ko so se moja sončna očala srečala z njegovimi.

In ko so se, mi je zastal tudi dih.

In to zato, ker v celem življenju nisem nikoli videla njemu podobnega moškega, čeprav je za mano že kar nekaj let in zelo veliko potovanj, ko sem odtavala res daleč.

Niti enkrat.

Oblečen je bil v temno modro obleko, enobarvno srajco in enobarvno kravato. Oblačila so bila kot ulita in res so mu sijajno pristajala. To sem vedela zaradi svoje velike ljubezni do oblačil in oblačenja, pa tudi dvaindvajsetletno delo v modni industriji je pustilo svoj pečat.

Z izurjenim očesom sem ugotovila, da nosi obleko znamke Hugo Boss, kar me je kar malce presenetilo. V majhnem mestu, kjer je živela babica, so sicer živeli dokaj premožni ljudje in ocenila sem, da bi tisti moški lahko bil eden od njih.

Presenetljivo je bilo predvsem dejstvo, da vse drugo na njem ni bilo videti usklajeno z znamko obleke. Nič drugega ni kazalo na premožno stanje.

V črnih laseh se je že videlo nekaj srebrnkasto sivih pramenov. Lasje so bili temni in lepo prstriženi. Vendar je bilo videti, da moški ne izgublja časa z oblikovanjem pričeske, temveč si jih samo umije in uredi.

Toda njemu je pristajalo.

Na čelu in okoli čvrstih ustnic je bilo videti nekaj gub. Čeprav je stiskal ustnice, so bile vseeno zelo polne, skoraj že

napihnjene, še posebej spodnja. Prepričana sem bila, da za sončnimi očali skriva tudi gubice okoli oči.

To mi je povedalo, da je vaje sonca.

In tudi, da je čustven.

Bil je visok, širokih ramen in zelo mogočen. V svojem življenju sem srečala kar nekaj moških in žensk z gospodovalno držo. Henry je bil eden takih, toda ta moški tukaj je bil drugačen. Ni bil gospodovalen.

Prej *zahteven*.

Nenavadno, toda resnično in na določen način vznemirljivo.

Verjetno zato, ker so bile vpričo njegove velike pojave tudi njegove poteze videti ostre. Nikoli še nisem videla česa podobnega. Njegovo čelo je bilo široko in močno, čeljust pa trdna in oblikovana. Vrat mišičast in žilav, ličnice pa, kot bi jih izrezal s črto od kvadratne brade do kratkih temnih zalizcev.

Videlo se je, da je bil nekoč njegov nos raven, pozneje polomljen in ne ravno najboljše poravnan. Očitno se je sprijaznil s tem. Zaradi tega je bil videti še bolj zanimiv. Na levi ličnici je bilo videti precejšnjo brazgotino, ki je kar izstopala iz njegovih čudovitih potez.

Ni stal ravno blizu, pa tudi tako zelo daleč ne. Tistega dne je bilo sicer sončno, vendar se mi je zdelo, da s tiste razdalje in s sončnimi očali ne more videti mojih solz.

Glede na to, kako je prikoval pogled name, pa sem brez dvoma vedela, da me opazuje, kako jočem. Njegov izraz je ostal neprizadet, pogled neomajen.

To se mi je zdelo čudno. Tako njegova pozornost kot tudi dejstvo, da ni umaknil pogleda, čeprav je videl, da zrem vanj.

Čudno in na neki način spet vznemirljivo.

Da bi zajela vsaj malo zraka, sem mukoma odmaknila oči z njega in ob njem zagledala mladega moškega, starega morda dvajset let, v temno sivi obleki, lahki modri srajci in z dokaj

zanimivo kravato. Čeprav ni bil ravno izrezana podoba moškega ob sebi – ni imel gostih črnih las, njegove veličine in potez – ni bilo nobenega dvoma, da je njegov sin.

Od mladega moškega sem premaknila pogled v drugo smer in opazila dekle, morda staro petnajst, šestnajst let, z dolgimi rdečimi lasmi in nežnimi, a izrazitimi potezami. S prekrižanimi rokami na prsih je stala malce stran od moškega. Ne vem, zakaj sem vedela, toda tudi zanjo sem bila prepričana, da je njegova, čeprav mu ni bila niti najmanj podobna.

Moj pogled je odtaval še proti tlom. Pred moškim je stal deček, star morda osem ali devet let. Temnih las, postave, ki je kazala, da bo zrasel v visokega in močnega moškega. Nemogoče je bilo spregledati, da gre za še enega možakarjevega potomca. Deček se je naslanjal na njegove noge, moški pa je fanta objemal okoli ramen.

Malemu se je videlo, da je žalosten. Ob pogledu nanj sem se brez razmišljanja celo malce nagnila naprej. V obraz je bil rdeč. Ali pravkar joče ali pa je jokal.

Očitno je poznal babico.

Očitno so jo vsi, glede na to, da so bili na njenem pogrebu, toda za dečka sem ocenila, da jo je moral dobro poznati.

Z babico sva imeli redne telefonske stike. Slišali sva se nekajkrat na teden. Običajno mi je pripovedovala tudi določene podrobnosti o življenju ljudi iz njenega mesta. Ko sem bila majhna, sem tudi jaz živela tam in jo pozneje tudi redno obiskovala, tako da sem veliko ljudi poznala tudi osebno.

O tisti družini mi ni nikoli govorila.

Po tem razmišljanju sem se znova ozrla proti krsti. Nisem hotela s pogledom ujeti še ženske, ki je nedvomno stala nekje ob tisti družini.

Ni mi je bilo treba videti, da bi vedela, kakšna je.

Ocenila sem, da je verjetno rdečelasa. To je bilo edino, kar

sem lahko zanjo ocenila kot 'verjetno'. O vsem drugem sem bila prepričana.

Predstavljal sem si jo nenaravno vitko ali pa z atraktivnimi oblinami, odvisno od možakovih preferenc. Prepričana pa sem bila, da ji gotovo ni videti, da mu je v zadnjih dvajsetih letih rodila tri otroke, in da si ne bi nikoli dovolila, da bi se zapustila. Zagotovo ne. Če bi bilo tako, bi ga izgubila. Zagotovo. On bi se zagledal v drugo in jo zapustil. Zato je verjetno poskrbela, da se to ni zgodilo.

Zelo verjetno ne kaže svojih let. Za to se je pripravljena tudi žrtvovati. Zagotovo.

In glede na njegov videz in videz otrok je tudi ona zagotovo modno oblečena, njena oblačila in čevlji so dragi, enako pa velja za urejenost njene pričeske (verjetno ni videti sivih las), verjetno redno obiskuje manikiro, pedikuro, vse drugo.

Za tistega moškega sem ocenila, da se ne zadovolji z manj kot s tem. Verjetno dobi, kar hoče, če pa tega ne dobi, zavrže vse, kar ima, in si to poišče.

Ko se je začel častiti v svojem in mojem imenu zahvaljevati ljudem, da so prišli, sem si moškega izbila iz misli.

Če ne bi vedela, da je imela babica duhovnika zelo rada – da sploh ne omenjam, da je redno hodila v cerkev – bi me že razjezilo, da je govoril v mojem imenu. In ko ni več zmogla hoditi tja, ji je častiti Fletcher uredil prevoz, da jo je nekdo pripeljal k maši, jo nato odpeljal na zajtrk in spet nazaj domov. Če ni našel nikogar, je prišla ponjo kar njegova žena. To je tudi sicer rada storila kar prostovoljno.

Lepa gesta. Babica je morala ven. Od nekdanj je bila zelo družabna. Pa tudi neodvisna, trmasta in ni marala prositi za pomoč. To sicer ne pomeni, da pomoči ni sprejela, če ji je bila ponujena. In od Fletcherjevih jo je rada sprejela.

Častiti Fletcher mi je pokimal in takrat sem vstala. Solze na mojem obrazu so se že posušile in poskrbele, da me je začela

srbeti koža. Še vedno se nisem hotela dotakniti obraza. To sem si prihranila za pozneje, ko bom sama. V tistem trenutku sem se lahko skrivala za klobukom in sončnimi očali. In to sem nameravala izkoristiti.

Skrozi množico ljudi sem stopila proti častitemu Fletcherju. Ponudila sem mu roko. Samo roko, preostanek telesa pa sem zadržala na določeni razdalji.

Nikoli se nisem ravno rada objemala, se dotikala ljudi ali izkazovala prijaznosti.

Vse to je bilo namenjeno samo babici.

Častiti je takoj razumel. Sprejel je mojo roko, položil svojo trdno in toplo dlan na mojo in zamrmral: »Lydie bomo močno pogrešali, Josephine.«

Prav je imel.

Res bo tako.

Pogoltnila sem slino in prikimala. »Res je. Lep pogreb je bil, častiti. Hvala vam.«

»Ni za kaj, draga moja,« je odgovoril in mi stisnil roko. »In če boš še nekaj dni ostala v mestu, naju prosim obišči. Z Ruth bi te prav rada povabila na večerjo.«

»Lepo od vaju, častiti. Bom razmislila in vam sporočim,« sem tiho odgovorila in mu s stiskom roke dala vedeti, da je čas, da izpusti mojo dlan. Skoraj popolnoma sem bila prepričana, da zagotovo ne bom večerjala z njim in njegovo ženo.

Babica je bila družabna.

Jaz nisem.

Nato je izpustil mojo roko.

Namenila sem mu še bežen nasmešek in se obrnila stran. Hotela sem v svoj avtomobil, hotela sem se vrniti v Sivkino hišo. Babica je na srečo že vnaprej izrazila željo, da si ne želi osmine, kar je pomenilo, da lahko pobegnem stran od tistega kraja in ljudi in da mi ne bo treba trpeti cmokanja ob prigrizkih

in govoričenja ljudi o tem, kar že tako ali tako vem. Kako sijajna je bila babica in kako žalostno je, da je ni več.

Ta babičina želja je bila verjetno namenjena meni. Vedela je, da se njena sinova ne bosta prikazala. Moj oče in stric sta že zdavnaj izginila tako iz njenega kot tudi iz mojega življenja. In če bi se prikazala (kar se, hvala bogu nista), bi bilo ljudem zagotovo neprijetno v njuni družbi. Celu na pogrebščini. Nobeden od njiju ni več mlad, videla ju nisem že desetletja, prepričana pa sem bila, da tudi če sta še živa, se zagotovo nista niti malo spremenila. Nikoli se ne bosta.

To sta bili jabolki, ki ne samo, da nista padli daleč od drevesa, pač pa sta padli tik ob drevesu. Ne babičinem. Dedkovem. In možak je bil zloben kot kača, sebičen, hotel je imeti nadzor nad ljudmi vse do trenutka, ko sploh ni bilo več vprašljivo, da duševno ni več pri sebi.

In na srečo je bil tudi on že dlje časa mrtev.

Torej ni bilo nobenega razloga za druženje po pogrebu. Nikogar naše krvi, ki bi poslušal, kako čudovita je bila babica in kakšno izgubo za vse nas pomeni njena smrt.

Kot je bilo pričakovati, mi je vzelo kar nekaj časa, da sem se prebila do svojega avta mimo vseh ljudi, ki so prišli na pogreb. Babico so imeli njeni someščani nadvse radi in zato mi je toliko ljudi tudi želelo izraziti sožalje.

Vesela sem bila, da so jo tako cenili.

Kar pa seveda še ne pomeni, da mi je bilo prijetno poslušati sožalja. Po eni strani je bilo lepo vedeti, da so jo tako spoštovali, po drugi strani pa me ni bilo treba ravno spominjati na to.

Rekla sem si, da se pač tako bolje počutijo. Da mi izrečejo prijazne besede, me pogledajo v oči in mislijo, da mi je tako nekoliko lažje pri srcu. In babica bi želela, da jim to omogočim.

In zato sem tudi jim.

Na poti do avta mi je nekako uspelo zaobiti vse te ovire. Potrpeti sem morala le dva objema in nisem se ne spotaknila

ne opotekla. Niti enkrat. Henry bi bil ponosen name. Babica bi bila razočarana.

Moji občasni spodrsaljaji so se ji zdeli zabavni. Kadarkoli jim je bila priča, se je začela hihitati. In takrat se je smejala z mano in ne meni. Od nekdanj me je učila, da se moraš sprejeti takega, kot si, in da te prav te posebne stvari naredijo posebnega in drugačnega od drugih.

Sama sebi sem se zdel predvsem nerodna. Včasih sem na to sicer pozabila, toda kadarkoli se je ponudila možnost, da bi se čez kaj spotaknila ali pa da bi mi kaj padlo na tla, se je tako tudi zgodilo.

Babici se je zdelo ljubko.

V takih trenutkih sem opazila, da tudi Henry trzne z ustnicami.

Naj sem se še tako trudila upoštevati babičin nasvet, mi je bilo kljub temu zoprno.

Tudi na pogrebu se nisem uspela izogniti zoprnemu pogrezanju pet svojih čevljev Manola Blahnika v travo.

Nekako mi je vendarle uspelo priti do najetega avtomobila. Cesta do pokopališča je bila polna avtomobilov. V mnogih so se prižgali motorji, loputala so vrata vozil, kolesa pa so počasi speljevala od robnikov.

»Oči!« Svečano tišino pokopališča je presekal razdražen, jokav dekliški glas.

Ton glasu je bil tako neprimeren, da sem obstala med odprtimi vrati in pogledala po cesti navzdol.

Na nasprotni strani ulice, tri ali štiri vozila naprej od mojega, je stal velik burgundsko rdeč poltovornjak. Videti je bil sorazmerno nov. Eden tistih, ki ima štiri vrata v kabini, tako da je dejansko visoka, dolga limuzina z odprtim prtljažnikom. Na prvi pogled ni bil videti kričoč, na neki način pa vendarle. Morda zato, ker se je bleščal v soncu, kot da ga je nekdo ravnokar opral in povoskal.

Vsa vrata so bila odprta, v vozilo pa je vstopal moški, ki sem ga opazovala med pogrebom, s svojimi tremi potomci. Najstarejši sin se je usedel na prednji sovoznikov sedež, najmlajši pa je že sedel na zadnjih sedežih. Moški je stal ob odprtih sovoznikovih vratih in bil obrnjen proti dekletu, ki je z rokami, uprtimi v boke, stalo na cesti.

Nobene žene ni bilo videti.

Presenetljivo.

Slišala sem, da se pregovarjata. Dekle se je nato rahlo sklonilo naprej in se grdo nakremžilo. »Briga me!« je zavpila.

Tudi to me je presenetilo, glede na to, da smo bili na pokopališču, kjer se je ravnokar zaključil pogreb. Zdelo se mi je precej neolikano.

Ozrla sem se naokoli in videla, da se nekateri ljudje več kot očitno, toda premišljeno, izogibajo pogledom proti poltovornjaku.

Glede na to, da je bil moški proti meni obrnjen s hrbtom in da je dekle imelo vso pozornost svojega očeta, se mi ni zdelo, da bi morala tudi jaz pogledati stran. Bila sta sredi pričkanja. Tako ali tako me nista opazila.

»Rekla sem, da me briga!« sem spet zaslišala kričati dekle po nekaj mrmrajočih izmenjavah besed z očetom.

V odgovor na te besede ni bilo več slišati mrmranja.

Moški je zatulil.

»Jesus Kristus! Spravi se že v prekleti avto, Amber!«

Dekle se je spačilo in po načinu drže je bilo videti, da ji ni prav. Vendar se je premaknila in splezala na zadnji sedež vozila.

Moški je zaloputnil njena vrata in stopil proti voznikovim.

V tistem trenutku sem začela razmišljati, da nekdo, ki ima denar in tako dober okus za oblačenje, da nosi obleko Huga Bossa, ne bi smel biti tako neotesan in tako kričati na svojo hčer na pokopališču po pogrebu triindevetdesetletne gospe.

Istočasno sem se tudi zavedla, da bi se babica najverjetneje na ves glas smejala zaradi videnega. Verjetno bi kar stopila tja in posegla vmes.

Tako kot moja nerodnost so se ji zdele zabavne tudi šibke plati drugih. Zelo dobro je znala opozoriti nanje in ljudem pomagati do tega, da so se zdele zabavne tudi njim samim. Babica ničesar ni jemala preveč resno, prav tako pa je znala drugim pomagati do tega, da so tudi sami začeli gledati na svet tako kot ona.

Dovolj skrbi je imela s svojim možem in dvema sinovoma, in ko se je rešila vseh treh, je to obdobje pustila daleč za seboj.

Edina resna stvar v njenem življenju sem bila jaz. Moja vzgoja. Kako je poskrbela zame. Kaj sem postala zaradi nje.

Babica mi je dopustila, da sem lahko bila tisto, kar sem. Edina, poleg Henryja.

V trenutku, ko sem prižgala avtomobil, prestavila ročico v prestavo in preverila vzvratno ogledalo, se je veliki burgundsko rdeči poltovornjak že peljal mimo mene. Nisem imela niti priložnosti, da bi pogledala v kabino. Niti nisem posebej veliko razmišljala o tem, da ne moški ne njegovi otroci niso pristopili k meni, da bi mi izrekli sožalje.

Glede na to, da sem lahko videla, kakšne vrste človek je, je to bilo verjetno še dobro. Glede na njegovo in hčerino vedenje pa sem tako ali tako bila mnenja, da si jih ne želim spoznati.

In ko so odpeljali mimo, sem začutila neko nenavadno olajšanje, da jih zelo verjetno tudi nikoli ne bom.

***

»Moral bi iti s tabo,« je zamrmral Henry v telefonsko slušalko. Zadržala sem dih in se skozi okno zastrmela v morje.

»V redu sem, Henry,« sem mu zagotovila.

»Nikakor ne bi smela biti sama tam.«

»V *redu* sem, Henry,« sem ponovila. »Saj veš, da moraš biti tam. Vsako leto fotografiraš za prilogo revije *Tisimo*.«

»Ja, kar pa tudi pomeni, da res že nujno potrebujem preklet premor od tega dela.«

Zavzdihnila sem, sedla na nizko okensko polico in prikovala pogled na morje.

Zahajajoče sonce je nebo obarvalo v breskovo rožnate odtenke z delci maslene rumene in šope v barvi sivke.

Pogrešala sem te sončne zahode nad morjem.

Zaželela sem si, da bi bila v tistem trenutku ob meni tudi babica.

»Ko končam, priletim.« Henry je prekinil mojo tišino.

»Ko to končaš, Henry, moraš v Rim.«

»Pri tebi moram biti.«

Zaprta sem oči in odmisliła sončni zahod. V triindvajsetih letih dela kot osebna pomočnica Henryja Gagnona, uglednega modnega fotografa, video direktorja in čednega, elegantnega, drznega, pustolovskega in smelega, mednarodno zaželenega samskega moškega, sem si tolikokrat zaželela, da bi mi podobne besede izrekel na drugačen način.

Vedela sem, da me zelo ceni kot svojo osebno pomočnico. In da me ima rad.

Za nama sta bili več kot dve desetletji poznanstva in nihče ga ne pozna bolje kot jaz. Enako velja tudi obratno. Čeprav me on ne pozna tako dobro kot jaz njega, toda to ima opraviti predvsem z mano.

Ne.

Tiste besede sem si želela slišati iz drugih razlogov.

V tistem trenutku je bilo že prepozno.

Saj niti ni bilo možnosti, da bi se kaj zgodilo. V njegovem objemu (in postelji) so pristale številne manekenke in igralke.

In že zdavnaj sem nehala šteti njegove lenobne nasmeha neverjetno privlačnim natakamicam, turistkam ali podobnim. Petnajst minut pozneje sem običajno že sama pila kavo ali pa nekaj prostih ur tavalala po parku, da si je Henry lahko v najinem hotelu medtem privoščil drugačno obliko zabave.

Nobene možnosti ni bilo, da bi se lepe oči Henryja Gagnona ozrle za mano.

Takrat ne.

In tudi zdaj ne. Pri svojih petinštiridesetih letih nisem več rosno mlada. Tudi če jih Henry šteje devetinštirideset.

Vendar pa sta bili njegovi zadnji ljubimki stari devetintrideset in dvainštirideset.

Ob tem razmišljanju sem spoznala, da se starajo tudi njegove ljubimke. Žensk okoli dvajsetega leta ni imel vse od ... no, vse od takrat, ko je bil sam nekje sredi dvajsetih let (ali pa vsaj v zgodnjih tridesetih).

»Josephine?«

Nekako se mi je uspelo prebuditi iz sanjarjenja in nadaljevati pogovor.

»Dobiva se v Rimu. Ali pa v Parizu,« sem nadaljevala. »Jutri me čaka branje oporoke in potem urejanje zadev. Ne bo trajalo dolgo.«

Ne vem, zakaj sem to rekla. Razen tega seveda, da v moj opis del in nalog spada tudi skrb, da Henryjevo življenje teče kot po tekočem traku, brez posebnih težav in pretresov. To sem počela in živela s tem tako dolgo, da česa drugega niti nisem znala.

Pred odhodom sem sicer morala poskrbeti za babičino hišo, ki je polna vseh mogočih stvari. Pojma nisem imela, kaj bom naredila z njimi.

Seveda bi zlahka najela nepremičninsko agencijo, da bi uredila vse namesto mene. Ne bi mi bilo treba biti zraven niti pri praznjenju hiše niti pri prodaji.

Ob teh mislih sem začutila bolečino v želodcu, zato sem jih odrinila stran in se spet posvetila Henryju.

»En teden. Največ dva,« sem mu zatrdila.

»Če bo trajalo dlje kot teden dni, pridem tja,« se ni dal.

»Henry ...«

»Josephine, ne. Ne vem, ali se zavedaš, da si zadnjih triindvajset let ti skrbela zame. Vsaj enkrat v teh triindvajsetih letih se mi je posvetilo, da lahko tudi jaz malo poskrbim zate.«

»Zelo si prijazen,« sem odvrnila skoraj nežno.

Preden je nadaljeval, je sledil kratek premor. »Poskrbel bom za svojo Josephine,« je rekel enako nežno.

To je eden od razlogov, da sem Henryju stala zvesto ob strani vsa ta leta.

Eden od mnogih.

Prvič: moje delo niti ni tako zelo težko. Henry ni moška diva, čeprav bi glede na delo, ki ga opravlja, lahko bil. Je dokaj preprost. Zanj mi ni treba hoditi naokoli po čistilnicah (no, ne neprestano) in ni se mi treba truditi z iskanjem kavarne, kjer bi prodajali kavo z nepasteriziranim mlekom.

Drugič: dobro me plačuje. Zelo dobro. Pravzaprav izjemno dobro. In da ne omenjam dodatkov. In daril (eno od njih so čevlji Manola Blahnika, ki sem jih obula za pogreb, in diamantna zapestnica, ki sem jo imela na sebi med najinim pogovorom).

Tretjič: potujeva po celem svetu in ne dovoli mi, da bi letela v ekonomskem razredu, če on sedi v prvem. Ne, sedim zraven njega. Vedno. In povsod, kamor potujeva, je lepo. Res je, da nisem ravno uživala v Venezueli (ali v Kambodži ali takrat na Haitiju ali pa na Kosovu), toda še takrat ne zgolj zato, ker ni fotografiral modnih dogodkov, pač pa serije drugih fotografij, in ker nisva ravno bivala v Ritzu.

Henry ima rad pustolovščine. No, jaz sem iz drugačnega testa. Toda vedno sem bila ob njem.

Vedno.

Razen v tistem trenutku.

In zadnjič, in kar je morda najpomembneje: zna biti zelo prijeten in tak je zelo pogosto.

»Hočem, da me pokličeš vsak dan,« je zahteval. »Javi se mi. Da mi poveš, da si v redu.«

»Preveč zaposlen si, da bi te klicala vsak dan.« Povedala sem mu nekaj, kar je bilo razumljivo, da sem vedela, glede na to, da sem poznala njegov urnik do zadnje podrobnosti, čeprav mu je revija *Tisimo* za čas moje odsotnosti dodelila mladeniča po imenu Daniel.

»Kaj pa, če bi kar meni prepustila presojo o tem, za kaj sem preveč zaposlen, ljubica. Toda upam, da si to do zdaj že dojela, da si bom zate vedno vzela čas.«

Ojej.

Ja.

Tako zelo prijazen.

»Henry ...« sem začela šepetaje.

»Daj, naredi nekaj kaj zase. Pojdi ven. Kupi si steklenico dobrega vina in ga popij med gledanjem kakšne trapaste televizijske oddaje, ki jo sicer sovražiš, da mi boš pozneje lahko naštel vse razloge, zakaj jo sovražiš. Ne posedaj brezdelno naokoli, popij kakšen čaj ali pa naredi kaj koristnega. Napiši denimo elektronsko pismo Danielu, da se prepričaš, ali je pri stvari, ali pa, ne vem že katerič, poskušaj prebrati *Vojno in mir*.«

»Nekega dne jo bom prebrala do konca,« sem obljubila mrmraje.

»No, ne reciva, da bo to te dni,« je pripomnil, jaz pa sem se zasmejala.

»Dobro. Torej resničnostni šov in steklenica dobrega vina,« sem zamrmrala.

»Pridna punca,« je zamrmral nazaj in kar slišala sem, da se

zraven smehlja. »Jutri hočem slišati vse o gospodinjah oziroma o vsem, karkoli ti že pač gre na živce.«

»Bi rad, da si vse zabeležim?« sem vprašala skorajda med smehom.

»Kar vidim, da ti bo šlo na živce toliko stvari, da boš potem še sama pozabila na vse.«

»Potem imej to za urejeno.«

»Prav.« Še naprej sem lahko slišala smeh v njegovem glasu. »Zdaj pa začni. Vino. Televizija. In ko se boš že lotila tega, kupi si še kaj dobrega za pod zob. In ne mislim na kos izvrstnega sira brie. Mislil sem na nekaj podobnega kot nekaj kosov pečenega piščanca.«

»Tudi to imej za urejeno.« Nakremžila sem obraz in upala, da ni slišal laži v mojem glasu.

»Lažnivka,« je zamrmral in se spet zasmejalo.

»Dovolj te imam,« sem se pošalila.

»Za zdaj, ljubica. Se slišiva jutri.«

»Jutri, Henry.«

»Bodi poredna,« je še dodal tiho.

»Bom poskusila,« sem odvrnila. Oba sva vedela, da je tudi to laž.

Sledilo je nekaj trenutkov tišine. Nadaljeval je šepetaje:

»Glavo pokonci, Josephine. Vedno.«

»Imam jo pokonci, Henry. Vedno.«

»Dobro, ljubica. Se slišiva jutri.«

»Adijo, Henry.«

»Se slišiva, srček.«

Prekinila sem zvezo in vrgla telefon na blazino.

Nato sem se zagledala v morje.

Na nebu ni bilo več masleno rumenega odtenka, breskovo rožnata je počasi bledela, prekrivalo jo je vedno več barve sivke.

Bilo je osupljivo in zaželela sem si, da bi bil Henry z mano. Čudovito fotografijo bi naredil.

Sedela sem v razgledni sobi Sivkine hiše, ki jo je babica podedovala po svojih starših. Na srečo sta umrla po njeni ločitvi, tako da je bila edini dedič.

Do sobe prideš po petih nizih spiralnih stopnic. Okrogla soba je vsa v steklu, tako da lahko iz nje vidiš prav vse. Morje, skale in plaže vzdolž zaliva. Več stoletij staro mestece Magdalene. In pokrajino za njim.

Po celotnem zunanjem obodu prostora se vije polica za posedanje. Sredi prostora je velika miza, za katero mi je babica vedno pisala pisma. Od tam mi je včasih telefonirala. Za tisto mizo je plačevala račune. Tam si je izpisovala recepte. Odpirala moja pisma njej in verjetno jih je tam tudi brala.

V sobi je tudi polkrožen kavč, ki ga je nekje našla in kupila, ker je bil *enostavno preveč sijajen, da bi se mu odrekla, mala moja*.

In res je. Kavč je sijajen. Sedem moških, škripec in kdo ve, koliko denarja je bilo potrebnega, da so ga spravili gor skozi okno. Toda babica je poskrbela, da so stvar izpeljali.

Rada je bila v tisti sobi.

Tudi jaz sem rada v tej sobi.

In prav tam sem sedela pred leti, ko sem si dovolj opomogla, da sem se začela premikati naokoli, potem ko me je rešila pred mojim očetom. Natančno tam sem sedela po tistem, ko sem jo poklicala in ji povedala, da moram stran. *Da moram stran*, in privedla me je sem.

Semkaj. Domov.

Tu sem naredila črto čez očeta.

Tu sem naredila črto čez svoj svet.

Tu sem prejela klic prijateljice, ki se je preselila v New York, da bi si poiskala delo v modnem svetu (karkoli, ni ji bilo mar, kaj; in je uspela in v tistem času delala kot vajenka za nekega oblikovalca, muho enodnevnico, ki je mislil, da je že dosegel vse, nazadnje pa so ga odpustili; vedela sem, da zdaj oblikuje oblačila za prodajo v diskontnih trgovinah).